

ZVEČER
Schichtova
Zenska hvala
Pratek za pranje

SCHICHTOVA METODA

je udoben in temeljit način pranja, po katerem se ravna že več tisoč žen. To je tako enostavno: zvečer namočiti v raztopini Ženske hvale, zjutraj enkrat izkuhati s Schichtovim terpentinovim milom.

ZJUTRAJ
Schichtovo
terpentinovo milo

TO JE CELO DELO PRI SCHICHTOVI METODI

Primasu Poljske

Nj. Eminenci kardinalu dr. A. Hlondu slovenski katoliški pozdrav!

Ljubljana pozdravlja danes v svoji sredini velikega sina bratskega slovanskega naroda, Nj. Eminenci kard. dr. Avgusta Hlonda, nadškofa Gnezno-Poznanjskega in primasa Poljske.

Visoki gost je ena najmarkantnejših osebnosti katoliške Cerkve. Rodil se je leta 1881 kot sin ubogega šlezjskega delavca, doštudiral je

pri salezijancih v Italiji in radi svojih izrednih zmožnosti postal, dasi Poljak, prvi inšpektor nemške salezijanske province s sedežem na Dunaju. Tu se je seznanil s takratnim nuncijem Ahilom Ratti-jem, sedanjim papežem Pijem XI, ki je spoznal v mladem salezijancu moža velikih sposobnosti. Zato ga je kmalu po svoji izvolitvi za papeža imenoval za ap. administratorja in škofa novoosnovane škofije v Katovicah v Gornji Sleziji, ki je veljala radi pereh narodnih sporov med poljskim in nemškim prebivalstvom za eno najtežjih postojank. Tu se je dr. Hlond izkazal za izredno uvidevnega, nepristranskega in socialno čutečega škofa. Zato je že dve leti nato postal poljski primas, leta 1928 pa mu je papež Pij XI. podelil kardinalski klobuk.

Visoki gost je po srcu in prepričanju navdušen Slovan in zlasti velik prijatelj Slovencev. Če le more, prihi v našo Slovenijo, na katero ga veže toliko lepih spominov. Zato se je z veseljem odzval povabilu rakovniških salezijancev, da prisostvuje tukajšnji proslavi sv. Janeza Boska.

Visokemu gostu kličemo najpristranejšo dobrodošlico!

Spored proslave kanonizacije sv. Janeza Bosca

Kardinal dr. Avgust Hlond prispe v Ljubljano danes ob 12.35. Na kolodvoru ga bodo sprejele cerkvene, civilne in vojaške oblasti. Od 13 do 13.30 bo gosp. kardinal v škofijskem dvorcu sprejemal deputacije, ob 14.45 bo obiskal stolnico in bogosl. semenišče, ob 16.30 škofove zavode v Št. Vidu, ob 17.15 Salezijanski mladinski dom na Kodeljevem, ob 18 bo prisel na Rakovnik, ob 20 se bo pa udeležil akademije v Unionu.

Nadškof dr. A. B. Jeglič je prisel v Ljubljano že včeraj. Obiskal je cerkev Mar. Pom. na Rakovniku in si ogledal prenovljeni oltar sv. Janeza Boska.

Drevi ob 20 bo v Unionu slavnostna akademija, ki se je udeležil kardinal dr. Avgust Hlond, nadškof dr. A. B. Jeglič ter poleg domačih civilnih in vojaških oblasti ves konzularni zbor. Slavnostni govor bo govoril g. dr. J. Adlešič. Pevske in glasbene točke bodo izvajali gojenci Salezijanskega zavoda na Rakovniku. Akademijo bo oddajal ljubljanski radio.

Jutri ob 8 bo na Rakovniku sv. maša za moško mladino s skupnim sv. obhajilom med sv. mašo. Maševal bo kardinal dr. A. Hlond, pridigal pa gosp. prošt in generalni vikar Ign. Nadrah.

Ob 10 bo pontifikalna sv. maša, ki jo bo daroval nadškof dr. A. B. Jeglič ob asistenci kardinala Hlonda jutri ob 10 na Rakovniku, bo izvajal 120-članski pevski zbor salezijanskih gojencev in bogoslovcev ob spremljavi orkestra sledeče skladbe:

1. dr. J. Gržinčič: Ecce sacerdos! 2. V. Goller: Missa B. M. Virginis, 3. Wildberger: Credo in Missa Iubilai, 4. dr. J. Gržinčič: Budi se dan. Orkestralne dele sta napisala dr. Čerin in p. H. Sattner. — Ves program bo oddajala ljubljanska radijska oddajna postaja.

O položaju trboveljskih rudarjev

Ljubljana, 13. aprila.

Dne 29. marca je »Slovenec« prinesel iz Trbovelj poročilo te-le vsebine: Iz Belgrada je prišla vest, da prihodnji mesec država od TPD ne bo vzela nobenega premoga, s čimer bi bili hudo prizadeti rudarji in njihove družine. Zato so se zastopniki rudarjev odpeljali v Belgrad posredovati, da odvrnejo od delavskih družin še večjo nesrečo. Saj rudarji že sedaj delajo komaj tri dni na teden, tako da s tem zaslužkom že sedaj ne morejo preživljati svojih družin.

To je v kratkem bila vsebina našega poročila, katero nam je 28. marca bilo poslano iz Trbovelj, kjer je ta novica res krožila in ljudi hudo vznemirila. Mislimo, da smo bili delavcem in državi dolžni povedati stvar tako, kakršna v resnici je. Saj smo o dejanskem stanju izvedeli iz sredine preplašenega delavstva, na kar smo kot vestni državljani bili primorani opozoriti mero-dajne činitelje, da temu odpomorejo.

Ni pa tega mnenja bilo »Jutro«, ki je drugi dan 30. marca prinesel debelo tiskan naslov: »Zlonamerno vznemirjanje rudarjev.« Pod tem naslovom trdi, da »Slovenec« te »očividno zlonamerne govorice širi kot potrjeno informacijo«, čeprav je vse »zlonamerna izmišljotina«. Iz vsega načina pisanja naj bi se dobil vtis, kakor da bi »Slovenec« nalašč širil izmišljene vesti. In vendar so te vesti trboveljske rudarje tako razburile, da so rudarji poslali svoje deputacije v svet še prej, predno je »Slovenec« o tem kaj vedel.

Da pa o kakem »zlonamernem« poročanju ne more biti govora, sledi iz dejstva, da je generalni ravnatelj TPD g. Skubec 12. t. m. deputaciji rudarjev sporočil, da je TPD sicer dobila nekaj naročil, a manj kot prej, vsled česar bodo rudarji v aprilu delali le 12 dni na mesec. In 13. t. m. je prišla v Ljubljano nova deputacija rudarjev prosit merodajne činitelje za posredovanje in pomoč. Ko bi bilo »Slovenec« poročilo od 29. marca res »zlonamerna izmišljotina«, kakor nas je z očitnim namenom napadlo »Jutro«, bi se čez 14 dni ne bilo treba deputacij, prošenj in posredovanj.

Mi smo prosili merodajne činitelje za možnost zaposlitve naših rudarjev, kar smo smatrali za dolžnost vsakega lojalnega državljana in prijatelja trpečih rudarjev. Ko bi nas »Jutro« v tem podprlo in nas zaradi tega ne napadlo, bi bilo notovo več koristilo rudarjem, kakor da je šlo tožat »Slovenec«.

Najstarša Ljubljancanka

Danes praznuje 93-letnico svojega rojstva gospa Helena Valušnik roj. Suša. Tam v tistem kotičku III. nadstr. mestnega zavetišča živi zatopljena v molitvah, v zahvalo Vsemogočnemu, ki ji je dal učitati tolikšno starost.

Rojena je bila 15. aprila 1841 v Vel. Ubelj. skem pri Razdrtem. Rojenice ji niso napovedale baš najboljših. Ze kot mlada deklica si je morala služiti v potu svojega obraza svoj vsakdanji kruh. Pozneje se je poročila s krojačem Francetom. V tem zvestem zakonu jima je Bog naklonil šest otrok: tri sinove in tri hčere. Pomrli so ji vsi moški potomci z možem vred, a hčere še žive. Da je res prava kraška korenina se vidi že iz tega, ker se vedno sama bere in šiva. Vid in sluh ji je sicer že opešal, a glavno kar jo mori, je nuda. Spomin na nekdanja leta ji je ostal svež in čil, ter se še prav dobro spominja dneva rojstva svojih otrok. Kajpada ima rada domače, a posebno pa se razveseli kadar vidi svoje pravnučke: Heleno in Marjano. Za njeno 93-letnico bi napisali še marsikaj zanimivega, a vemo, da je preskromna in bi ji ne bilo ljubo, da se piše o njenem življenju. Zato pa naj ji bodo te vrstice le v izraz ljubezni in zahvale. Želimo ji dočakati vsaj stoletnico. Bog jo živi!

Pismo iz Belgrada

Slovensko kulturno delo

Belgrad, aprila.

Kakor sem zadnjič poročal, takšno je naše dramatično delovanje v Slovenskih društvih in takšno so kulturne prireditve v Črni mlaki. Prosvetno delo drugih panog pa hira. Društva niso utegnili za tuk. Slovence prirediti zanimivih prosvetnih predavanj, s častno izjemo Prosvetnega društva, ki si je za letošnjo zimsko sezono izdelalo cel prosvetni program. V tem društvu je bilo sedem prosvetnih večerov, katerih se je povprečno udeleževalo nad 100 oseb. Krona prosvetnih večerov je pač bilo predavanje g. Finžgarja, v veliki dvorani novega Ruskega doma v ulici Kraljice Natalije. Toliko Slovencev, kakor na tem predavanju v Belgradu pač še ni bilo zbranih na nobeni tuk. slovenski prireditvi. Prosvetno društvo je nadalje poskrbelo tudi za slovenske otroke ter jim je priredilo več kinopredstav, ki so bile tudi dobro obiskane. Nekaj predavanj je priredilo za svoje članstvo tudi društvo »Edinost«, ki so bila tudi dobro obiskana. Dokaz, da bi ljudje radi hodili na prosvetne večere, samo prirediti in organizirati jih je treba. Tu naj se razvije tekma med tuk. društvi.

Veliko je pomankanje čitalnic. Sedaj je imel več ali manj dobro čitalnico samo družabni klub »Triglave«, druga društva so pa imela za svoje članstvo naročene samo važnejše dnevnike. Tudi v tem oziru gremo boljše čase nasproti ter bo v jeseni odprlo čitalnico tudi Prosvetno društvo v glavnem za svoje člane in za prijatelje društva, kjer bodo na razpolago razne katoliške revije, oba kat. dnevnika, slovenski in hrvaški ter vsi slovenski in hrvaški kat. tedniki.

Je pa še drugo važno vprašanje, ki ga tudi ne smem zamolčati. To je vprašanje

slovenske knjižnice v Belgradu. Vse Slovence v Belgradu nas je lahko sram, da od zedinjenja pa do danes nismo mogli zbrati toliko knjig, da bi lahko ustanovili svojo knjižnico. Tu smo vsi krivi. Ker je skoro izključeno, da bi se pri sedanjih razmerah mogla ustanoviti skupna knjižnica, je pač najboljša, da v tem pogledu vsako društvo samo skuša rešiti to vprašanje za svoje člane.

Tudi v tem oziru Prosvetno društvo ne drži rok križem ter se trudi, da spopolni in razširi knjižnico, ki jo ima skupno z Zvezo

Smrtni strel v Kamniških planinah

Kamnik, 13. aprila.

Številnim nesrečam na lovu se je včeraj pridružila še ena v Kamniških planinah, ki je zahtevala smrt 30 letnega zapriseženega lovekega čuvaja Antona Plevelja, podomače Belčarjevega Toneta. Ustrelil ga je po nesreči njegov spremljevalec, trgovec Jože Petek iz Črne doline, ob sta se vračala s planine, kjer sta poslušala petje divjega petelina.

V četrtek zjutraj sta se odpravila po poti, ki drži iz Črne na Malo planino, čuvaj Tone zalezoval ruševca, trgovec Jože Petek pa z njim, da bi ališal petelinje petje. Kakor ponavadi, je imel Tone tudi to pot s seboj svojo lovsko puško. Zivahno je pripovedoval svojemu spremljevalcu, kje je prejšnji dan padel prvi letošnji divji petelin v tem delu planin. Ustrelil ga je delovodja znane Remčeve tovarne na Duplici g. Jože Zupan. Ob solnčnem vzhodu sta se moža zopet vračala v dolino. Tone je zaradi hude revme, ki ga tare že nekaj let, težko hodil in se je opiral na palico, štiri korake za njim pa je šel njegov spremljevalec in mu nesel puško.

služkinj. Nabira že tudi knjige. Odbor se na vso moč trudi, da jo čim prej v toliko spopolni, da jo bo lahko odprlo tudi za širše sloje. Zato ob tej priliki prosimo vse prijatelje društva in vse one, ki imajo doma kaj starih knjig, ki jih več ne potrebujejo in ki morda brez koristi leže po kakih omarah, da jih odstopijo in poklonijo tuk. Prosvetnemu društvu. Posljejo se lahko kar na naslov prosvetnega društva v Krunski ulici št. 23. Verujte, s tem boste napravili vsem tuk. Slovence, ki doma nimajo svojih knjižnic, veliko veselje. Za vsako knjigo vam bo društvo zelo hvaležno. Marsikaj bi še bilo potrebno, marsikaj bi še rabili, n. p. statistiko tuk. Slovencev, navezali tesnejše stike s Slovenci, ki si služijo svoj kruh po notranjosti Srbije itd. S časom se bo uredilo tudi to. Vsaj dobro voljo imamo. K.

Z brezskrbnostjo, ki v podobnih slučajih prav gotovo nikakor ni na mestu, sta oba prezrla, da je puška nabita in da nesreča nikoli ne počiva. Na poti se je g. Jože Petek izpotaknil in padel, pri tem pa se je sprožila puška. V spomladansko jutro je odjeknil strel, kateremu je sledil krik »Joj, moja nogal! Čuvaj Tone je padel na tla, zadet v desno nogo v stegno. Ko je spremljevalec priskočil na pomoč, je videl, da kri kar brizga iz rane, kar je bil znak, da so svinčena zrna prebila stegensko odvodnico. Kri se ni dala ustaviti in Tone je naglo izkrmavel.

Globoko potrj nad tako nenadno strašno nesrečo, je šel g. Petek na Malo planino, odkoder sta prišla na kraj nesreče dva smučarja in pomagala prenesti truplo v dolino. Nesreča je seveda napravila v vsej okolici globok utis. Tone Plevelj je bil splošno znan in priljubljen lovski čuvaj. Doma je bil iz Olševka v neveljki občini in je zdaj bival v majhni koči na Štajerskem Raku. Bil je mirne narave in je vestno skrbel za družino, s katero je skromno živel brez stalnega zaslužka. V lovski družbi je bil izredno priljubljen zaradi svoje preproste dobrodušnosti in dovipnosti. V splošnem je bil tip našega preproste in poštenega kmečkega človeka. Zapušča hudo prizadeto ženo in dva nepreskrbljena otroka.

Tragični slučaj naj bo nov opomin vsem, da je pri ravnanju z orožjem potrebna skrajna previdnost.

Moste pri Ljubljani

Kardinal dr. A. Hlond prispe v Salez. mladinski dom že ob četrta na 6. Vsi, ki morete, se sprejema udeležite!

Sliko zamenjam za hlače

V Novem Sadu razstavljajo sedaj kipar Karel Baranyi, Marija Zlatkov-Baranyi in subotški slikar Adalbert Farkas, in sicer v poslopu Apolke. Čeprav je občinstvo pokazalo za razstavo precej zanimanja, vendar pa umetniki niso dočakali nobenega gromotnega uspeha.

Zato so posegli po nenavadnem sredstvu, da si preskrbe stvari, ki jih nujno potrebujejo in ki so si jih nameravali nabaviti iz izkupička prodanih umetnin. Dva dni bodo ves čas zamenjavali vse

razstavljene umetnine, to je slike, kipe in keramična dela za razno blago, kakor obleko, čevlje in konzervirana živila. Umetniki bodo sprejemali tudi bone, ki jih bodo mogli po potrebi izrabiti.

Razstava te vrste je najbrž prva v Novem Sadu in tudi v Jugoslaviji, pa tudi v sosednjih državah take vrste kupčije ne poznajo. Nič kaj prijetno ni biti danes umetnik, kar jasno dokazuje ta primer iz Novega Sada, ko umetnik ponuja svojo sliko v trgovini: »Zamenjam vam tole sliko za nove hlače!«

Letalstvo velik dobrotnik človeštva

Plemenita tekma ruskih letalcev pri reševanju Čeljuskincev
Prof. Schmid ni hotel zapustiti posadke

Prof. Schmid, poveljnik »Čeljuskina«.

Ko bo naše poročilo prišlo bralcem v roke, bodo bržkone rešeni še zadnji brodolomci, ki čakajo rešitve na ledeni plošči. Po vsej verjetnosti bo postal profesor Schmidt vodja »Čeljuskinov« ekspedicije žrtv katastrofe v Severnem ledenem morju. Prof. Schmidta so z letalom rešili v sredo. Ko so ga naložili na letalo, se radi boleznimi niti ni zavedal več. Napadla ga je huda pljučnica, ki je zajela obe krili pljuč. Njegovo stanje je obupno. Schmidt je s svojo hladnokrvnostjo in bodrilno besedo ohranil posadko pri dobri volji, vzdržal je red v času najbolj kritičnih ur, ko je nad ledeno ploščo divjal strašen severni vihar in ko se je plošča drobila ter so se šotori majali. Večina sploh ni vedela, da je Schmidt tako hudo obolel, samo njegovi prijatelji so vedeli za to. Vest o njegovi bolezni niso hoteli raznesti med tovariše, da bi jih ne razburilo. Njegovo stanje se je stalno slabšalo. Častniki so ga prosili, naj bi se dal čimprej odpeljati z letalom, toda prof. Schmidt ni hotel ubogati, češ, da mora kot poveljnik ekspedicije zadnji zapustiti ploščo. Končno je prispelo po radiu povelje moskovske vlade, da je treba na vsak način rešiti bolnega poveljnika in da se mora temu povelju pokoriti tudi on sam. Prof. Schmidt se je nato udal.

Največ zaslug za rešitev ponesrečencev imajo letalci Molokov, Kamanjin in Slepnev. Splošno sodijo, da bi še danes »Čeljuskin« na ledeni plošči zaman klicali na pomoč, ako bi se drzni letalci ne dvignili s svojimi letali prav za prav na slepo in v megli reševali svoje tovariše. Iz Moskve so namreč prejeli povelje, da morajo kljub slabemu vremenu in kljub viharju poskusiti vse, da rešijo prof. Schmidta.

Iz poročila, ki ga je poslal Ušakov, načelnik rešilne akcije, ki je sam pristal z letalom na ledeni plošči, je razvidno, da se je najbolj izkazal pilot Molokov. Ta je s svojim letalom v torek štirikrat pristal na plošči in vsakrat odpeljal po 5 ljudi. V sredo je Molokov pristal štirikrat in vsakrat rešil po 5 ljudi. Na njegovem letalu je bilo poleg pilota prostora še za dva potnika. Kljub temu je Molokov vzel v svojo kabino po tri ponesrečence, dva pa je privezal na krila in sicer na vsako stran po enega. Zavil jih je v platno in nato še s padalom, da bi ne zmrznili v ledeni temperaturi in v viharju. Pilota Kamanjin in Slepnev sta v torek iz-

vršila po en let. Prvi je rešil tri ljudi, drugi šest. V sredo je Kamanjin zopet večkrat pristal in rešil več ponesrečencev. Slepnev je vozil ponesrečence, ki so jih že rešili na rt Wellen.

Besnel je strašen ciklon

Ušakov je pristal na ledeni plošči 7. apr., pripeljal ga je pilot Slepnev. V svojem poročilu na moskovsko vlado slika dramatične trenutke, ki so jih preživeli »Čeljuskinci«. V taborišču je bilo vse mirno. Na enem delu plošče je bila lesena baraka, malo naprej kuhinja. Na raznih mestih so stali razkropljeno šotori. Zunaj je bilo strahovito mraz, toda v šotorih samih je bila temperatura prijetna. Povsod so goreli ognji, brodolomci so mirno čakali na rešitev. Kljub tej zunanji mirnosti pa je vsakega na znotraj razjedal ogenj razburjenosti. Zdi se mi, da so vsi imeli vtis, da živijo na ledenem belem vulkanu, kateri lahko vsak trenutek prične delovati. Čakali so na katastrofo. V resnici je katastrofa prišla. Ko sta, moja tovariša Molokov in Kamanjin že odpeljala prve »Čeljuskince«, je nastal strahovit vihar in ledena plošča je pričela pokati. Pojavljale so se razpoke in na ploščo so pritiskale ledene skale od vseh strani. Vse se je treslo. »Čeljuskinci« kljub temu niso zgubili hladne krvi; ko je vihar razdril zasilno letališče, so takoj z vsemi silami pripravljali drugo. K sreči je proti jutru vihar ponehal, ciklon se je obrnil v drugo smer. Tedaj sta priletela Kamanjin in Molokov in spravila na svoja letala še nekaj drugih ponesrečencev.

Molokovu in Kamanjinu se je posrečilo rešiti samo v enem dnevu 35 »Čeljuskincev«. Poleg Molokova, Kamanjina in Slepneva sta se udeležila reševalne akcije tudi pilota Doronjin in Vodopijanov. Tema dvema se je posrečilo preleteti Anadirske planine in se približati taborišču. Doronjin je prispel v Van Karen, Vodopijanov pa se je spustil na tla na Severnem rtu, to je nekoliko vstran od Van Karena.

Vsega je bilo na »Čeljuskinu« 104 mož oziroma žena in otrok. Če pogledamo malo nazaj, to je na potek vse ekspedicije, si lahko šele predočimo, kaj so ponesrečenci prestali. »Čeljuskin« je odplul iz Arhangelska 18. julija 1933 z namenom, da preišče, ali je mogoč prehod po Ledenem morju v Tihi ocean. Novembra je ladja v Beringovem prelivu zadela na strahovit vihar, ki jo je zagnal nazaj v Ledeno morje. 14. februarja so ledene skale zdrobile parnik in posadka se je rešila na led. Pri tem je en podčastnik prišel ob življenje. Radi toplejših vetrov se je začela plošča drobiti in 27. februarja se je razklala. Radio je poslal v svet signal SOS. 25. letal se je dvignilo na pomoč, toda eno letalo se je ponesrečilo. 5. marca sta Ljapidevski in Petrov rešila 10 žena in dva otroka. Pri drugem poletu se Ljapidevski zgubi, toda tovariši ga rešijo. 7. aprila sta Kamanjin in Molokov rešila zopet lepo število ponesrečencev; nato se rešilna akcija nadaljuje. 9. in 10. aprila rešijo Molokov, Kamanjin in Slepnev 62 ponesrečencev, 11. aprila je prišla pomoč še za 22 članov ekspedicije. Profesorja Schmidta so z Van Karena odpeljali na Alasko, da bi ga tam lažje zdravili.

Kakšna je bila borba za obstanek na ledeni plošči! Temperatura se je skoro stalno sukala med 36—34 pod ničlo! Najhujše je bilo, ko je pričel divjati strahovit ciklon. Tedaj so ponesrečenci mislili, da je vsega konec.

z jodom rast las pospešiti; toda stalno uživanje joda postane sčasoma neznosno.

Akademiki in kmetje — vohuni

V Košicah so aretirali 25 letnega akademika Jožeta Totha, ki je priznal, da je od l. 1931 vohunil za Madjarsko. Nadalje so bili aretirani 25 letni učitelj Stefan Ernst Fedak iz Lastove, 27 letni kmet Stefan Hrabovski, 32 letni kmet Mihael Tot, 24 letni medicinar Ladislav Magyary, nadalje njegov brat Ljudevit, 35 letni zidarski mojster Stefan Laszko, šofer Aleksander Czehlar in 24 letni J. Bodnar. V Pragi so aretirali medicinar Alberta Budaya.

Človek že leti!

Lahko bi rekli, da človek že leti kakor ptica! Letalec Collin je pred obdobjem v Bruslju letel z letalom tipa »savitogro«, ki se dvigne čisto navpično in prav tako pristane. To letalo ne rabi več koles za pristanek, temveč ima štiri noge. Zgoraj pogled na letalo v zraku, spodaj vidimo drznega letalca, kako krmari.

Na brzi vlak blizu Linca je bil izvršen atentat. Dve osebi sta bili ubiti, 16 hudo ranjenih.

Dražba deklet na Nemškem

Tečaj deklet se dviga!

Nekako v sredini trikotnika Braunschweig, Hildesheim in Peine leži vas Oelsburg, sredi vasi ne prav velik trg z razkošnim hrastom v sredini, in okrog vsega hiša pri hišici; prav take so kakor pri nas na Slovenskem.

Na trgu se zbera na velikonočno nedeljo po službi božji fantje in dekleta, mladi in stari semestri. Prične se dražba.

»Mladeniči iz Oelsburga!«, tako se glasi uvodna formula, »sledijo stari navadi očetov in pradedov ponujam na današnji dražbi dekleta naše vasi nad 17 let. Kdor največ ponudi sme z izbranim dekletom plesati vse leto dni. Vsak drug mladenič mi pa obljubi, da bo tej uredbi naše fare sledil in se ji pokoril. Pričem, — Frančiška Legarjeva, 17 let stara, vsem poznana kot lepo in dobro dekle, 20 pfenigov je najnižja ponudba.

... 60 pf. ... 65 pf. ... 80 pf. ... itd. ... 2 marki ... 2.95 M ... 3 M ... »Tri marke prvič, tri marke drugič, tri marke tretjič.« Bum, bum, bum zabrenči kladivo na starem zaboju.

Zelo stara je ta navada, nihče ne ve in ne pozna njenega vzroka. »Mnogo ne ponudijo več naši fantje,« pravi predsednik druž-

be mladih samcev, »denar je treba hraniti in ga porabiti za druge svrhe. Kljub temu pa je prinesla najvišja ponudba na letošnji dražbi cele tri marke. To je prav dober rezultat nasproti lansnemu letu, ko smo prejeli za najlepše dekle samo 1.80 M.«

»Kaj pa določi ceno dekletu, lepota ali starost, barva las ali izobrazba, ali kaj drugaga?«

»Temu je težko reči. Navadno prinese najvišje cene že zaročena ali pa — zaljubljena dekleta in pa še posebno mladenke, ki so letos prvič na dražbi.

Pa tudi mladeniči nimajo lahkega dne. Najmlajšega okopajo zvečer javno na trgu v čisti milnici in ga prvič obrijejo s posebno britvijo, dober meter dolgo. Lahko si mislimo, kakšno veselje je na trgu.«

»In starejša dekleta?« ga vprašam začuden. »Brez skrbi, kajti mladi možje v Oelsburgu so kavalirji, starejše semestere prodajo na dražbi po ameriško in prinesejo tudi najboljše cene.« »Tako nastane iz igre veselje,« pravi vaški župan, »in iz veselja resno življenje. Koliko je srečnih zakonov v naši fari, ki so nastali pod kladivom na velikonočni dražbi naših deklet. Verjemite mi, če te navade ne bi bilo, naše lepe vasi tudi ne bi bilo več.«

Ne pozabimo na nezaposlene?

V Amsterdamu pobirajo denar za socialno preiskbo s prav originalno reklamo. O tem se lahko vsak bravec prepriča s pomočjo naše slike.

Višek don Boskovega slavlja

Pretoklo nedeljo je slavilo don Boskovo mesto svojega največjega sina. Slavje v Turinu glede mnogih točk presega celo rimsko slavje. Šest kardinalov in 120 škofov iz vseh delov sveta je bilo zbranih pri slovesni pontifikalni maši in pri veličastni procesiji. Ves dan je neusmiljeno lilo: Kljub vsemu se je na stotisoče ljudi udeležilo procesije, ki je trajala od štirih pop. do osmih zvečer! Škofje so bili v zaprtih avtomobilih, salezijanski škofje so korakali v dežju. Tudi vlada, mesto in vojaštvo so se udeležili slavnosti. Zastave vseh držav so vihrale v pohodu: predmet posebne pozornosti je bila krasna jugoslovanska zastava. V dolgi vrsti je korakalo dvatisoč dečkov, ki so nosili na širokih trakovih imena krajev, kjer so salezijanski zavodi. Skozi vse ulice, skozi katere se je pomikala procesija, je stal že od dveh naprej močan, dvojni vojaški kordon, ki je zadrževal silno množico.

Množica se je počasi razhajala: še v ponedeljek in v torek je bila bazilika Marije Pom. s prostranim trgom, kjer stoji don Boskov spomenik, natrpano polna.

Čudna moč vleče množice k don Bosku. Kot, da bi se mesto hotelo oddolžiti za vse zapreke, ki mu jih je bilo svojčas stavilo na pot

Nekdanji predsednik Mehike Calles, znan posebno po svojem preganjanju katoličanov, je nevarno zbolel. Splošno domnevajo, da ne bo preстал bolezni.

Gotovo veš

da so na karavanski stezi Damask—Bagdad vpeljali 22 metrov dolge avtobuse, ki vozijo na 18 kolesih; da je preteklo leto umrlo radi potresa 3000 ljudi.

Mati je zmerjala sina, ki je bil hud pijanec: »Tak si kot kako živinče! Sram te bodi!«

Oče, ki je bil zraven, pa pravi: »Zakaj mu delaš krivico?«

»Kaj?« se razjezi mati. »temu malopridnežu da delam krivico?«

»Ne, ne, žena,« pravi mož, »ne njemu, ampak živinčetu! Kdaj si pa že videla vola pijanega?«

Nikdo ne more zanikati, da bi april ne posrbel za izjemno.

